

## Néha csak

Tizennégy éves voltam, mikor megfordult velem a világ. Az álmodozó, sírós kislány helyét átvette egy éppen transzformálódó valami csoda. A lapos mellkasom helyét kezdték átvenni az egyre csak csúcsosodó, belül kis golyószerű mellkezdemények. A lábamon a szóke szőrszálak helyét átvették a sötétek, feketék. Az addig kopasz nemi szervemen egyre inkább kezdett kiserkenni a még vékony, de már sötétbarna szőrtömeg. Egyre többet sírtam. Nem tudtam uralkodni a testem felett. A lányok nagy része örül, ha elkezd nőiesedni (persze, mert őket felkészítették az esetleges változásokra), én meg szerettem volna a testem előző állapotát visszakapni. Ezért folyton nyomkodtam vissza a melleim, szedegettem ki a szőrszálakat, hogy csupasz maradjak. (Egyszer egy fiú azt mondta, hogy ő a húsos kopasz barackot szereti, de azt nagyon.) Kétségbe voltam esve. Senki nem mondta el, hogy mi történik velem.

Menekülés. Futás. Világ. Séta. Egyedüllét. Erdő. Tisza. Madár. Ütemet kihagy. Lüktetés. Méh. Energia. Élet. Eggyé válás. Móló. Hullám. Vér. Víz. Ördögfej. Ember. Gennyes váladék. Seb. Gyökér. Görcs. Fájdalom. Vér. Vér. Vér.

Egyik este. Már nyár volt. Meleg éjszaka. Még pulóver sem kellett. Az Unidomnál voltunk. Tulajdonképpen a központ lakóépületek között lévő macskaköves terét hívják így, fákkal. (Szocreál.) Valamit ittunk. Azt hiszem, sangriát vagy vodkát, vagy mindkettőt. Találkoztunk fiúkkal. Körülbelül tizenhét-tizennyolc évesek lehettek. Barátkoztunk. Együtt ittunk. Volt közöttük egy lány. Szőke és rózsaszín, vállig érő haja volt, hatalmas világoskék szemei. Telt ajkai, kerek arca. Erősen sminkelte magát. Egy nagyon tapadós póló volt rajta, fekete, meg farmer. Nem volt több tizenöt évesnél, de legalább húsz-

nak nézett ki. A fekete tapadós póló szépen kiemelte az akkor már elég nagy melleit meg a szép csípőjét, a nadrág pedig a kerek fenekét. Gyönyörű lány volt. Hasonlítani szerettem volna rá. Zsaklina.

Egyik nap, mikor Zsaklina nálam aludt, azt mondta, kitalált egy új játékot, csak egy hegyező kell hozzá meg csavarhúzó. Hoztam is mindkettőt. Leült az asztalhoz a hegyezővel meg a csavarhúzóval, és elkezdte kicsavarozni a pengéjét. Mondta, hogy hozzak alkoholt. Hoztam. A penge élet leöntötte vele. A kezembe adta. Azt mondta, ha bármikor szomorú vagyok, fogjam a pengét és vágjak a húsomba, mert sokkal jobb a fizikai fájdalom a lelkinél. A csuklómnál, a combomon, a derekamon, a bokámon. Azt mondta, ez a mi titkunk lesz, de takarjam el mindig, ha valahol megvágtam magam. Erre ő levetette a nadrágját, megmutatta a combját. Tele volt vágásokkal. Voltak olyanok, amik már bőrtetkővé alakultak. Vágásnyomokká. Azt mondta, ezek mindig itt maradnak, és minden egyes vágás emlék. Azt mondta, hogyha nem merem, megteszi ő nekem az első vágást. Megígérte, hogy vigyáz rám. A szemembe nézett, és megszorította a két kezem. Elhittem neki. A csuklóval kezdtük, mert ott nem fáj annyira. Megfogta a jobb kezemet, továbbra is a szemembe nézett, és mosolygott. Azok a kék szemek. Jobb kezében ott volt a penge, felkészültél? Felkészültem. Összeszorítottam a fogam, ő meg nagy élvezettel belevágott a csuklómnál a csontomhoz közeli részhez. Csípett, de nem fájt. Sőt, élveztem. Egy kicsit folyt is a vérem. Zsaklinával néztük, ahogy csorog a könyököm felé, és szép lassan megalvad. Pár évig vagdostam magam. Mindig egyre mélyebbre és mélyebbre mentem. Zsaklinával.

...

Néha csak úgy állsz és hallgatsz. Látom és érzem, hogy itt vagy, mégsem válaszolsz. Ilyenkor rád kiáltok, hogy mondj valamit. Te csak nézel rám erős tekintettel. Bámulsz, látom a szemedben, hogy dühös vagy, hogy akkora düh van benned, de a külső szem nem látja. A szemed izzik. Éget. Perzsel. Fájt, nagyon fájt nekünk. Nem akarsz velem lenni. Nem akarsz velem aludni. Érzem a szagodon, hogy megváltozott, ahogy változol te is. Itt maradok. Így maradunk. Leülünk, felnyitod a laptopod, az üres fekete képernyőn még nézzük egymást egy darabig. Bekapcsolsz egy sorozatot, és elalszol. Reggel tükörbe nézel, megfésülködsz, ugyanúgy nézel rám, ahogyan eddig. Még mindig akarod, hogy itt legyek.

...

A pár átbulizott év után, miután már nagyon sok pénzt kicsaltam anyámtól, ami persze az „egyetemre kellett”, eldöntöttem, hogy elkezdek dolgozni. Mivel még elég képzetlen voltam, nem sok lehetőségem volt. Össze akartam kötni a kellemest a hasznossal. Olyan hely kellett, ahol lehet inni munkaidő alatt. Eldöntöttem, hogy pincér leszek. Találtam egy kis művész kocsmát, ahol épp pincért kerestek. Az volt benne a legjobb, hogy akkor dolgoztam, amikor nekem megfelelt, ez amolyan diákmunka. A pénz nagyon kevés volt, de legalább minden nap volt mit ennem, sőt kicsit függetlenedtem is.

Itt vagyok. Állok, néha szédülök, fájlalok. Próbálok megemészteni azt, amit minden egyes nap rám pakolnak. Van egy világ, egy másik világ, ez a világ. A kocsmá egy kis mikrokozmosz volt. Tele képzőművészekkel, írókkal, színészekkel, filozófusokkal. (Zenészek nem igazán jártak ide, talán nekik volt egy másik mikrokozmoszuk.) Olyan emberekkel, akik igazából csak a saját területükön műveltek. Ha egy színésznek azt mondod, hogy soroljon fel húsz drámaíró egy-egy drámájával, kapásból tudja, de ha megkérdezed tőle, hogy ki volt Paul Klee, valószínűleg magabiztosan rávágja, hogy hát persze, az az énekes. A képzőművészekről kicsit más véleményen vagyok, ők azért gyakran merítenek ihletet egy-egy irodalmi műből vagy a zenéből, vagy legalábbis ezt láttam rajtuk. Az írók hát írók. A mikrokozmoszban is mikrokozmoszban élnek. A filozófusokat annyira nem ismertem ki, talán nem találtak elég „entellektüelnek” magukhoz.

Mivel foglalkoztatott a színház, talán a színészekkel jöttem ki a legjobban. Ekkor értettem meg igazán, hogy kik is ők. Mit látunk? Magabiztos embereket. Néha már állatiasan magabiztosakat. Nincs bennük félelem. Nincs bennük kétely. Nincs semmi, ami megingatná őket. Felállnak a színpadra, megcsinálják. Aztán mi jön? A jól megérdemelt taps. Mi ezt látjuk. Hogy utána mi vár rájuk, azt már nem tudjuk. Üres otthonok, a szerencsésebbeket egy férfi vagy egy nő, aki éppen megfelel arra, hogy kielégítse a vágyaikat, talán egy kutya vagy egy macska. Igazából mindig egyedül vannak, érzelmek nélkül, igazából amolyan érzelmi analfabéták. Egy ilyen világból csöppentem ide. Külső szemlélőként, de mégis benne élve.

Számolom a napokat, amiket a klubban töltök. Kívül vagyok, mégis benne élek. Egy pincér. Mindenki ennek tekint. Az az ember, aki kiosztja a hosszú nap után a söröket, borokat, pálinkákat; letörlöm az asztalokat; számolom a pénzt; végighallgatom a történeteket; hallgatok. Igen, ez a legjobb szó, hallgatok. Egy érzelmek

nélküli báb, egy pohár, amit ki lehet inni. Egy hosszú nap után kortyolgatnak belőlem egy kicsit, majd minden nap újra és újra feltöltve engedem, hogy kiigyanak. Az utolsó kortyig. Az soha senkit nem érdekelt, hogy bennem mi van. Ha felmondok, észre sem veszik, a nevemet sem tudják. Nem is fontos. Ha felmondok, jön valaki más, aki ugyanúgy betölti majd a szerepem. A szerepem? Én is szerep vagyok. A színpadon, a buszon, a könyvtárban, az iskolában. Amikor hajnalban egy hosszú nap után battyogsz haza, kimerülten, megszegyenítve, a zsebedben egy kis pénzzel, cigarettával, és megteszed azt a félórás utat hazáig, akkor vagy igazán magad. Akkor nem kell szerepbe bújni. Az üres utca, az a macska, ami átszalad előtted, a trafikos nő, a graffitik, a szemét az utcán nem várja el, hogy játssz, nem várja el, hogy rivaldafényben légy. Ilyenkor, a sötétben érzem Magam.

Sétálok, fájlalok, megszedülök attól a pár pelinkovactól, amire meghívtak, mert talán egy kicsit megsajnálta, hogy mindig kiöntik nekem a lelküket. Ilyenkor legalább mélyen alszom. Álmodom.

...

Néha csak úgy elvagy. Fizikailag itt vagy, rám nézel, még beszélsz is hozzám. De a tekintetedből tükröződik, hogy valahol máshol jársz. Néha kicsit jobbra dőlsz, aztán balra. Mint mikor az ember szédül. Megkérdezlek, jól vagy-e. Általában azt feleled, hogy persze. Még a hangod is más. Ilyenkor félig elszívod úgy a cigit, hogy le sem ütöd róla a parazsat, csak bámulsz. Üresnek látszol, közben meg épphogy most vagy csordultig. A világodban. Amit magadnak alkottál. Lehet épp egy kertben vagy, vagy a múltban sétálsz, és számot vetsz magadon. Elképzelsz egy alternatív világot. Mi lett volna, ha? Ilyenkor nem vagy. Én meg csak nézlek. Bámulom ezt a hihetetlen dolgot, ami bennünk van. Aztán tükörbe nézek, és elalszom.

...

Szállunk, repülünk, nevetünk. Zsaklina sokszor szerzett füvet. Én nagyon félős voltam ilyenkor. Az utcákat jártuk, én meg féltem, hogy valaki észreveszi, hogy teljesen be vagyok tépve, és elvisz a rendőrségre. Közben ittuk a sört. Jött az emberi szükség. Kerestünk egy sötét utcát, ahol kiengedhettük azt a forró lét. Mindig megnéztük, hogy milyen alakút vizeltünk. Zsaklina azt mondta, hogy én ilyenkor mindig nyúl alakút pisilek. Jött a nagy eszmefuttatás, hogy valószínűleg olyan alak jön ki, amilyenek mi vagyunk. Azt mondta, nyuszi

vagyok. Mindig mindentől félek. Nem merek semmi újat kipróbálni, mert szorongok a következményektől.

Épp egy szakítást vészeltem át. Zsaklina sok férfit tartott maga körül, de tudtommal egyikkel sem feküdt le. Egyszer azt mondta, hogy a megoldás a bajomra az, ha szexelek. Mondtam neki, hogy nekem nem megy csak úgy, érzelmek nélkül. Azt mondja, állat vagy, az ösztöneidnek élsz. Élj már egy kicsit, baszd meg!

Aztán egyszer megtörtént, hogy tényleg beadtam a derekam egy faszinak. Színész volt, jóképű, nőcsábász. Egy kocsmában ültünk, én persze boroztam. A bortól kívánósabb az ember. Az érzékszerveket kitérítve. Jobban érez. Vagy ízeket vagy tapintásokat vagy érzelmeket. Ez az ember bárkivel el tudta hitetni, hogy csodálatos, hogy gyönyörű. Megfogta a kezem, mélyen a szemembe nézett. Úgy éreztem, hogy abban a pillanatban én vagyok a legfontosabb ember az univerzumban. Azok a sötét szemek, az az illat. Bárkit elcsábít. De akkor csak ketten voltunk. Egy zajos kocsmában. Tudtam, hogy játszik, mégis élveztem a magánszámot, hogy csak nekem. Minden rossz, minden kétely elszállt. Csak egyvalami számított. Ennek az embernek a bőrét akarom ízlelni, a húsát, a vérét. Amikor a vágy felülkerekedik az elme épségén. Amikor nincs idő. Egy pillanatba tömörül az egész. Csak ketten. A bőr, a száj, a has, ahogy összeér, az a magasba emelő vágy, az eszmélet nincstelensége. Nincs sötét, nincs világos. Csak szemek vannak, tapintások, szorítások, ölelések, a bőr íze, a veríték. Amikor egyszerre mindkettőnkben megindul valami, egy feloldás, egy boldogságiram, egy... örülök, hogy van. Megkönnyebbülés.

Másnap Zsaklina jött hozzánk ebédre. Ő nem eszik húst. Édesanyám erre odafigyelt. Külön főzött neki. Jó hangulatú ebéd volt. Mindig lenyűgözte anyukámat. Mindig sokat nevtünk, mikor nálunk volt. Anyukám mindig elmondta neki, hogy milyen szép, milyen aranyos. Ebéd után kocsiba ültünk, mentünk a városba. Mindig van valami dolog. A kocsiiban szolt a pszichedelik. Zsaklina rám nézett azzal a furcsa mosollyal, és nagy levegőt vett. (Ekkor már tudtam, hogy valami sértőt akar mondani.) Anyukád mindig olyan aranyos. Mondom neki mosolyogva, hogy persze. Tudja, hogy a lánya ekkora ribanc, aki bárkivel lefekszik. Nekem a mosoly szép lassan lekonyult az ajkamról, de nem szóltam semmit, inkább hallgattam. Zsaklina három nap múlva lefeküdt a színésszel.

Néha csak úgy fekszel, nézed a plafont. Szuszogsz. Hallom, hogy még nem alszol. Ismerem azt a szuszogásod, amikor már rég meszsze jársz. Ilyenkor valamiféle köztes állapotban vagy, ha akarnál, sem tudnál megszólalni. Hallom, hogy ideges vagy, nem fogsz még egy darabig elaludni. Tudom, hogy rám vagy mérges, mégsem mondok semmit. Mérges vagy, mert létezem, mérges vagy, mert nem tudsz elúzni, és mert igazából borzasztóan szeretsz, szereted, hogy itt vagyok. Nem tudsz bántani. Még ha alszom, akkor sem. Végre elalszol. Én csak hallgatok és nézlek, megrándul a lábad. Egyszer csak elmosolyodsz. Tudom, hogy azt álmodod, hogy megszabadulsz tőlem. Tudom, hogy én vagyok minden gondolatod legfőbb szereplője. Mi egyek vagyunk, nem érted? Összeforrtunk rég. Nélkülem sosem lennél ott, ahol most vagy. A gödörben vagy a fa tetején.